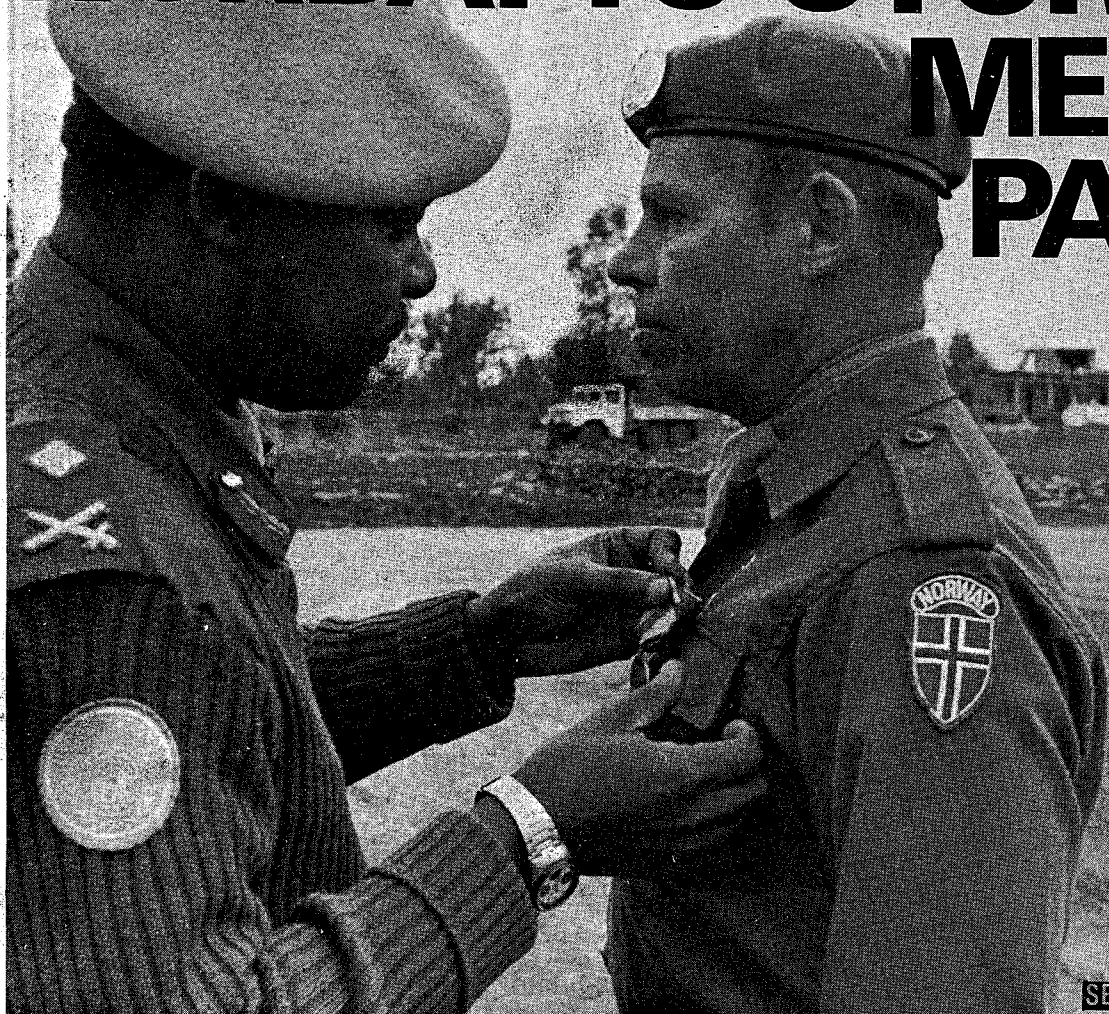

BLUEBERET

NO. 2 FEBRUAR 1980 — DEN NORSKE FN-STYRKEN I LIBANON

NORBATTS STORE DAG-MEDALJE-PARADEN

Men generalmajor Emmanuel Erskine som gavemild medaljeutdeler, hadde NORBATT IV medaljeparade 17. januar. En stor dag for både bataljonssjef oberst Ole Rønning (bildet) og alle oss andre som tilhører den norske hovedstyrken i Syd-Libanon.

Medaljen taler sitt tydelige språk om at hovedårsaken til vårt opphold er tjeneste for fredens sak, en fred general Erskine understreket at ikke minst NORBATT har gjort sitt for å opprettholde.

SE SIDE 8

NORSK VAKTHOLD I TYR

Tyre Barracks er også en av UNIFILs poster. Opprinnelig var den leir for en stridsvognsbataljon som tilhørte den libanesiske hær, men franske FN-soldater tok leiren i bruk i slutten av mars 1978.

I to uker rundt årsskiftet var det NORBATT som var ansvarlig for vaktholdet i Tyr, på bildet Morten Schultz, og det ble en helt spesiell opplevelse å feire inngangen til et nytt tiår i denne historiske byen. En by som ifølge historien skal ha vært en av den daværende verdens største byer. Men det var for over to tusen år siden. Den gang fönikierne dominerte verdenshandelen — med base bl. a. i Tyr.

SE SIDE 6

HQ I NAQOURA:

Ass. NORCO—

Vegg i vegg med brigader Ole Nilsen i hovedkvarteret i Naqoura finner man Ass NORCO. Det er kaptein Vidar Moen og löytnant Kjell Andreassen som utgjør denne viktige funksjon, og ivaretar norske interesser i UNIFIL HQ. I virkeligheten utgjør disse en brigadestab i miniatyr, samtidig som de er bindeledet — på det offisielle plan — med gamlelandet. Og hverdag som helg sitter en av dem klar til å «trå til», dersom en krisesituasjon skulle oppstå. Her er det ikke mange å dele beredskapen på.

SE SIDE 7

«HISTORISK» HELIKOPTERTRANSPORT I NORBATT AO

Så skulle også de norske soldatene få oppleve flapringen fra rotorbladene til et FN-helikopter over sitt ansvarsområde. For første gang siden slutten av april fikk et FN-helikopter krysse major Haddads enclave for å utføre oppdrag i den norske bataljonen. To dager i begynnelsen av måneden fikk NORBATT «låne» et av ITALAIRs fem helikoptere for materielltransport fra Kafer Hamman og opp til observasjonsposten oppe i fjellene mellom Kafer Chaouba og Chebaa.

4-14 skal gjøres til en solid lagsleir, og i den forbindelse har de fått opp ca 35 tonn med utstyr. Betongblokker, bølgeblikk, sement, trematerialer, shelter og tonnevis med sandsekker er fraktet opp på fjellet. Noe med beltevogn, men hovedtyngden tok de italienske helikopterflyverne seg av.

Med en utrolig effektivitet både fra de italienske flyverne og fra bakkemannskapene under ledelse av löytnant Karsten Saltskar ble det gjennomført ca 40 løft på to dager, og dette var tilstrekkelig til at så godt som alt materiellet kom opp til NORBATTs fjellposisjon.

Januar måned har såviss ikke vært arbeidsløs for laget som bemanner 4-14 Alfa og Bravo. Et Damaskushelter er bygget både for bolig og som dekningsrom, to observasjonsposter er bygget, og forskjellig annet byggearbeid er i full gang. Arbeid som gjør det tryggere og lettere å ligge to uker i strekk oppe i fjellene.

Og transporten med helikopter må man si står i sterkt kontrast til det transportmidlet som vanligvis benyttes under transport til fjells. Til «daglig» er det nemlig esel og sterke rygger som utgjør transportkapasiteten.

FLERTALLET REISER TIL NORGE

Det store flertallet av FN-soldatene reiser til Norge under permisjonen sin. Medregnet puljen som reiste rundt midten av januar er det i underkant av 500 mannskaper fra NORBATT som har avviklet sin langpermisjon, og bortimot 350 av disse er reist til Norge.

Av de som da står igjen er det Israel som dominerer som

reisemål. Mange organiserer slike turer privat, men reisekontoret har hatt befatning med ca 40 som har bestilt Israelreise. Det gjelder rundturer i landet eller besøk i Eilat.

De mer spesielle tilbudene fra King Davids Tours har det vært liten rift om. Det gjelder for eksempel Rødehavscruise og lengre bussturer. Likevel

kan man trygt si at en del FN-soldater virkelig drar ut under langpermisjonen.

Blant annet har 10 personer ordnet med billetter til øygruppen Seychellene i det indiske hav. Et lignende antall har besøkt Egypt, og det er mulig at en gruppe skal til Kenya på safari senere i perioden. Hellas er ikke blant de

mest ettertraktete reisemål i vinterhalvåret, men noen har tatt leaven sin der også. Dessuten har vi de virkelig langveisfarende, som de to som har besøkt Thailand i hektiske leavedager eller de tre som skal ta flyet til Khartoum i Sudan for siden å ta seg opp igjen til Libanon på best tenkelig mate.

God reise.

Endelig egen mannskapsmesse i Tibnine

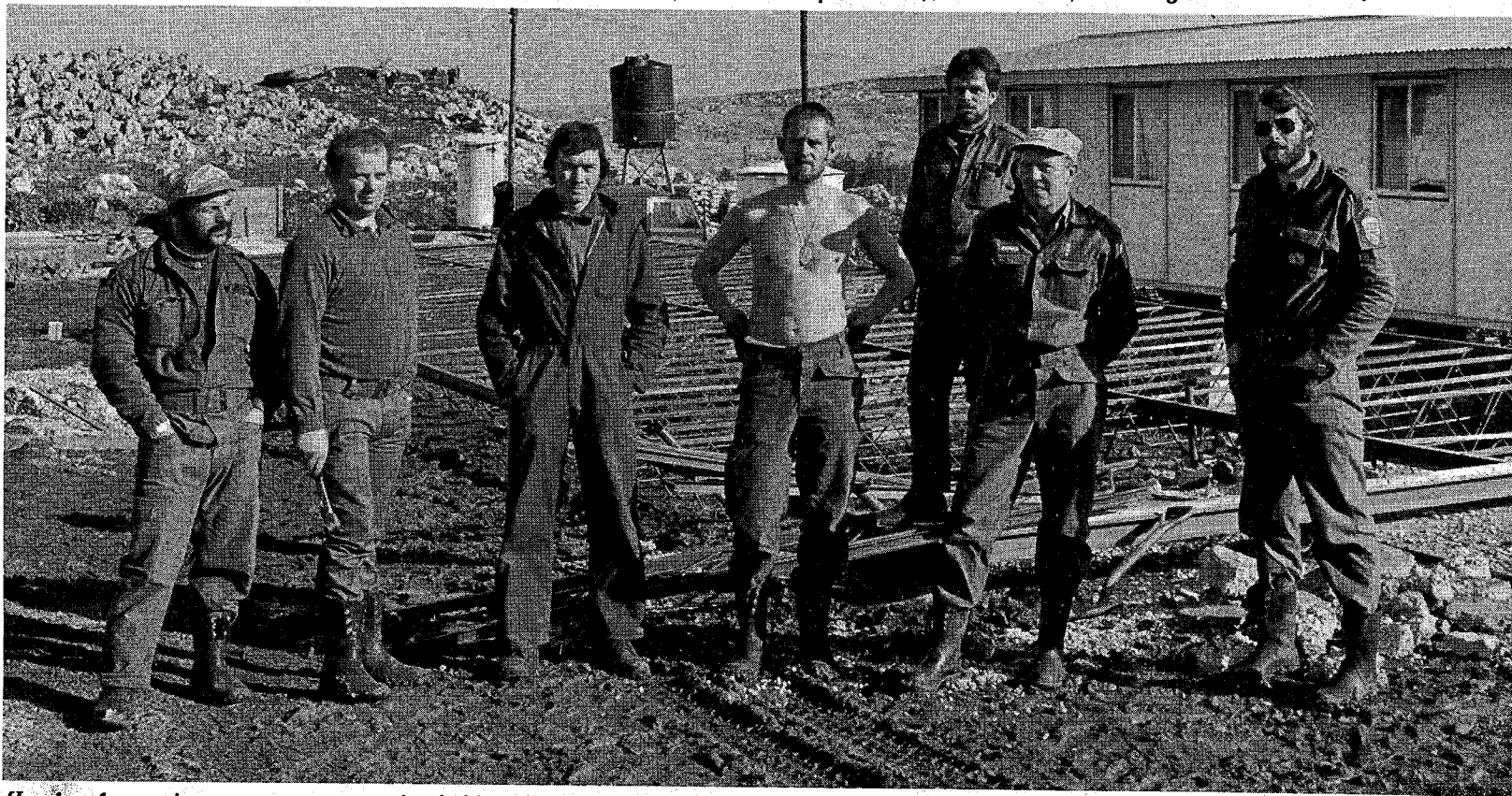
Savnet har vært stort, klage mange, men nå står det der — mannskapsmesse i Tibnine. I midten av januar begynte de første konstruksjonene å komme, og dermed gikk man «mann av huse» og

satte i gang med byggingen. Over 50 av soldatene meldte seg frivillig til å ta et tak — også på fritiden. Dermed bød det ikke på store problemer å få satt opp det 120 kvm store bygget som skal gi gut-

ta i NORMAINTCOY et sted å være på fritiden. Det har bare vært leveransene fra UNIFIL som har begrenset byggetempoet. Messebygget skal inneholde foruten mannskapsmesse, PX-lokaler, lo-

kaler for velferdsoff, ifølge opplegget. Dessuten TV-rom og bibliotek.

(Dette er skrevet for bygget var et faktum).

Her har byggegjengen tatt en pause i arbeidet. Fra venstre tillitsmann Leif Jensen, Jens Singstadd, Odd Pedersen, Erik Einum, Björn Tage Leinuni, kaptein Harald Skram, som er leirmester og Steinar Holmeide.

STRAND PARTY I MEDCOY

På tross av januar måned, er det ingen ting i veien for å nyte strandlivets gleder og sågar en svømmetur, vel og merke dersom man befinner seg i Syd-Libanon. Her er det en gjeng fra MEDCOY som tok med seg noe å fartaere samt godt hummør, og slo seg ned på stranden i Nagoura en av de første søndagene i det nye året.

Den Første Jul I Et Fremmed Land...

Selv om mange av oss opplevet sin første jul borte fra familie og venner, ble julefeiringen preget av tradisjonelle norske innslag som julegudstjeneste og pyntede grantrær. Men utover dette var det lite ved omgivelsene som minnet om norsk jul. Situasjonen, og de oppgaver vi er satt til å løse, umuliggjorde noen felles feiring av høytiden; de aller fleste måtte bli på sine posisjoner, noe som vel skapte en særegen julestemning. Heldigvis var det stille og lite skyting i julehelgen, selv om enkelte ikke engang denne kvelden kunne la Libanon for en gangs skyld være skuddfritt.

For NORBATT var det gudstjeneste både i maronitterkirken i Saqi og den romerske katolske kirken i Raschaya, der KP B er forlagt. Begge steder møtte de sivile libaneserne opp, og bidro med julesalmer på arabisk.

Også i Naqoura og Tibnine var det julegudstjeneste, og for siste steds vedkommende satte det en egen spiss på tilværelsen for mange, at det var befalet som sto for all tilberedelse og servering av julematen.

For julemat ble det, i søkk og kav. Ribbe og pölse til alle, og kakepakker fra Norge ble tatt hull på, ved siden av andre ting som også hører julen til.

I Naqoura feiret man julen med innslag av norske barn, idet noen hadde sine familier på besøk. Også tre soldater fra Fiji overvar norsk julehøytidlighet i MEDCOY, som huset alle i hovedkvarteret denne kvelden.

I det hele led ingen noen nød under feiringen, som vel representerer toppen av høytid i Norge. Men mange tanker gikk nok hjemover fra en mørk julenatt i Syd-Libanon, og sikkert like mange andre veien, fra gamlelandet ned til oss i FN-styrken.

Pyntede grantrær fant man på de aller fleste posisjonene juleaften. Her er treet på 4-13 der tredje tropp fra Kp B holder til, som i anledning dagen hadde besøk av bataljonsjef oberst Ole Rønning.

Gudstjenesten i maronitterkirken i Ebel es Saqi jule-ognyttårsaften blir vel for mange den stunden man vil huske best av høytidsfeiringene her nede. Det er bataljonsprest Ole A. Ogaard som holder prekenen.

Brigader Ole Nilsen i UNIFIL HQ

—REDUSER IKKE ÅRVÅKENHETEN SELV OM DET ER ROLIG

— Det er uhyre viktig at vi som FN-personell nå ikke begynner å slappe av på grunn av at vi har hatt det relativt rolig i en periode. Man må huske på at vi er i et konflik-

tområde, der ting kan skje når som helst. Derfor kan vi ikke redusere på årvåkenheten, enten det dreier seg om tjeneste på OP, CP eller hva det nå er. Like viktig er det

at vi tar hånd om og holder ved like stillinger og dekningsrom, slik at ikke dette forfaller. Dessuten må alt FN-personell holde seg nøye til de regler og avtaler som er fastsatt.

Det er brigader Ole Nilsen, kontingentsjef for de norske FN-styrkene i Syd-Libanon og nestkommanderende for hele UNIFIL, som sier dette til Blue Beret. Nilsen kan hen- vise til konkrete hendelser den siste tiden, der FN-perso- nell er kommet i vanskligh- eter fordi man har sluppet av på årvåkenheten, og ikke tatt tjenesten så alvorlig som man skulle.

— Det er ofte fristende å ta det hele litt mindre alvor- lig når man har hatt en len- gere periode med lite sky- ting, som tilfellet har vært nå. Imidlertid vil en slik hold- ning alltid straffe seg. Spe- sielt viktig er det at vi ikke gir etter eller går med på noe avvik når det gjelder de reg- ler og avtaler som er fastsatt med de berørte parter. Det vil nemlig være å gå tilbake på det vi allerede har oppnådd, sier Nilsen.

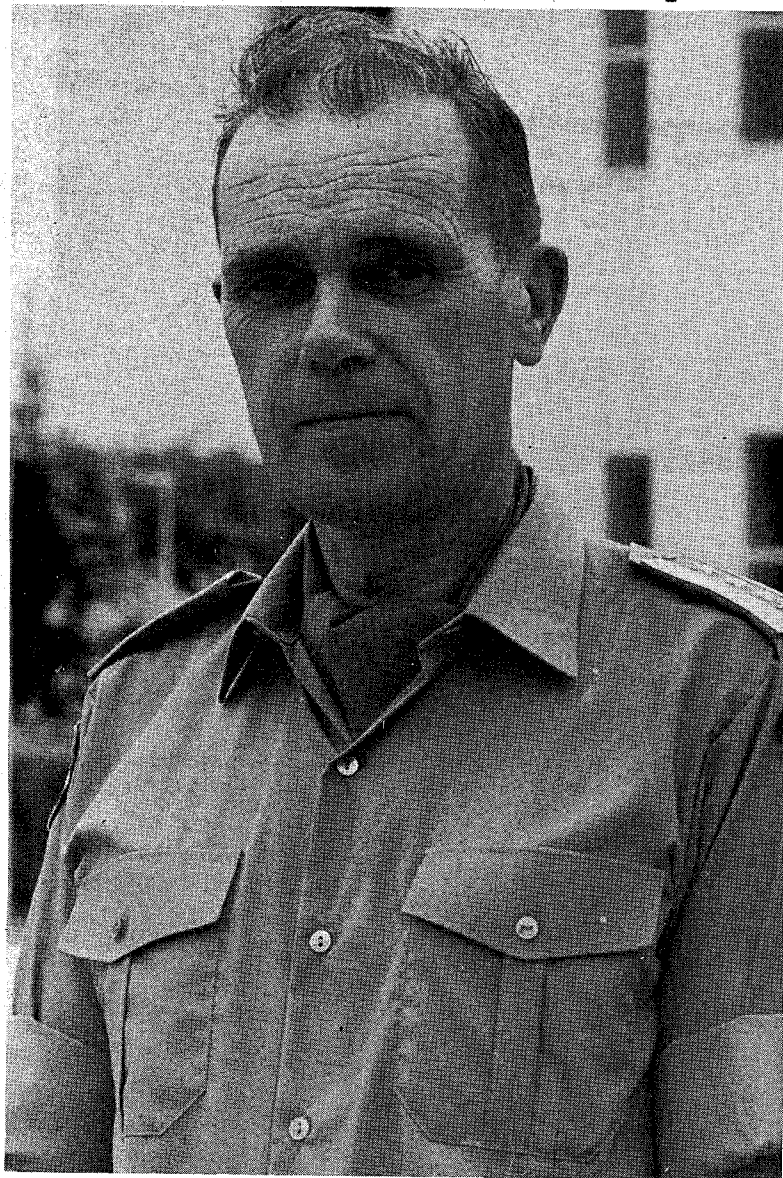
Han fremholder at en av forutsetningene for at FN- styrkene kan utøve sin virk- somhet i Syd-Libanon, er at det blir foretatt drøftinger med de berørte parter, samt at de kontakter som er opp- nådd opprettholdes. Dette må være en naturlig del av UNI- FILs virksomhet.

— En annen ting jeg har ob- servert i det siste er at FN- soldatene ikke er flinke nok

til å holde orden i områdene sine. Det må ikke komme dit hen at det ser ut som en stor søppelhaug rundt oss. Spe- sielt i nærheten av OPer og CPer er det en tendens til å slenge tomme bokser og an- net skrot. Dette må vi få en slutt på, idet man jo har bes- temte søppelplasser som skal benyttes. Her må vi imidlertid være på vakt slik at disse plassene benyttes på en forskriftsmessig mate, idet orden og hygiene er en viktig del for at en avdeling kan fungere skikkelig, sier brigader Nilsen.

— Selv om UNIFIL totalt sett har hatt en relativt rolig periode, kan de enkelte batal- joner til sine tider ha vært ut- satt for en temmelig hard påkjenning med beskytning eller overskytning fra de forsk- jellige parter, understreker Nilsen.

— Når det gjelder tjenes- ten i hovedkvarteret i Naqou- ra, kan det nok ta en del tid for nytt personell å sette seg inn i gjeldende regler og pro- sedyrer. Staben er jo svært sammensatt. På den militære side er det 12 nasjoner invol- vert, og tallet er over det dobbelte når det gjelder den sivile stab. Da personellet er vant med sitt eget lands form for stabsteknikk, er det nat- urlig at det kan oppstå visse vansker. Jeg er imidlertid im- ponert over den vilje til inn- sats og samarbeide som per- sonellet viser, og stort sett må jeg si at hovedkvarteret virker både godt og effektivt, sier brigader Ole Nilsen.

Brigader Ole Nilsen.

Over 130 forskjellige yrker i FN-bataljonen

Et tverrsnitt av den norske befolkning, kan man trygt kalle den norske FN-styrken i Syd-Libanon. På bakgrunn av en rundspørring som ble fore- tatt under opplæringstiden i Norge er det utarbeidet en oversikt over yrker og utdan- ning for befall og mannskaper i NORBATT IV, og denne over- sikten viser at hele 130 mer eller mindre forskjellige yrker er representert. Når vi så leg- ger til at undersøkelsen om- fatter bare rundt halvparten

av bataljonens mannskaper, skulle dette illustrere litt av mangfoldet.

Forskjellige typer sjåfører topper statistikken, hele 30 av mannskapene tilhører denne yrkesgruppen. Vel 20 har registrert seg som byg- nings og forskalingsarbei- dere. Det samme tallet gjel- der for skoleelever og stu- denter. Av andre yrkeskate- gorier som er godt represen- tert er lagerarbeidere, funk-

sjonærer og ekspeditører, in- dustriarbeidere, reparatører og mekanikere og postfolk.

Men ellers er mangfoldet nesten ubegrenset. Fra so- sialsjef til fasademontør, lig- ningssekretær til tapperiar- beider, anodeoperatør til brønntester, diamantborer til skytebas, og slik kunne vi fortsette.

— Og kanskje illustrerer dette en sterk side ved en verne- pliktshær i felt. Det finnes fagfolk for enhver situasjon.

OBERST RÖNNING SJEF FOR NORBATT V

Nåværende sjef for NOR- BATT IV, oberst Ole Rønning, er utpekt til også å ha kom- mandoen over neste kontin- gent som skal tjenestegjøre i den norske hovedstyrken her nede. Dermed skulle NORBATT V i alle fall være sikret to ting : en fremragen- de sjef og god kontinuitet.

Årsskifte På Historisk Grunn

24. mars 1978. En kolonne på fem hvitmalt FN-kjøretøyer beveger seg langsomt sydover fra Beirut. I motsatt retning kommer flere tusen biler med mennesker på flukt fra krigsområdene i syd. Under oberst Jean-Germain Salvan kommando krangler et fransk fallskjermjegerkompani seg sydover. De første UNIFIL-soldater er på vei til sin fredsbevarende oppgave i et ukjent område. Været er med på å understreke det dramatiske i situasjonen. Voldsomme regnskyll veksler med skarpe solgylt. Værgudene setter opp kulisser til det skuespill som foregår på kystveien mellom Beirut og Tyr.

Gjennom Saida er kaoset totalt. Flyktningestrømmen nordover har gjort det nesten ufremkommelig, men franskmennene arbeider seg langsomt gjennom byen. En hale av pressebiler følger den lille kolonnen med FN-biler. Salvan, obersten med glassøyet og arrene i ansiktet, er for en dag verdenspressens mest ettertraktede intervjuobjekt. Kolonnen beveger seg fortsatt langsomt fremover.

TYRE BARRACKS BLIR F.N.-SONE

Målet er Tyre Barracks. Opprinnelig en leir for en

stridsvognsbataljon i den libanesiske hær. Den mistet kontrollen da hæren gikk i oppløsning etter et mislykket militærkupp våren 1976. Siden har leiren vært i hendene på palestinerne og libanesiske venstrekrefter.

Oberst Salvan kjører inn i Tyre Barracks i spissen for sine menn. Franskmennene grupperer ut. Det samme gjør palestinske og libanesiske soldater. Gjennom forhandlinger blir leiren senere på dagen overtatt av den franske FN-bataljonen. UNIFIL har fått sitt første bataljonshovedkvarter.

1. januar 1980. Nesten to år etter er UNIFIL fremdeles på plass i Tyre Barracks. Tyre Guard markerer UNIFILs interesse også for dette området. Vaktoppdraget går på rundgang blant de åtte bataljonene i FN-styrken, og ved årsskiftet var det NORBATTs tur.

Den gamle bataljonsleiren er omkranset av høye murer med observasjonstårn i hvert hjørne. Utenfor ligger et område som kontrolleres av palestinerne og libanesiske venstrekrefter — Tyr pocket.

NORBATT I TYR

Det er stille i området nå. Men et stenkast borte ligger

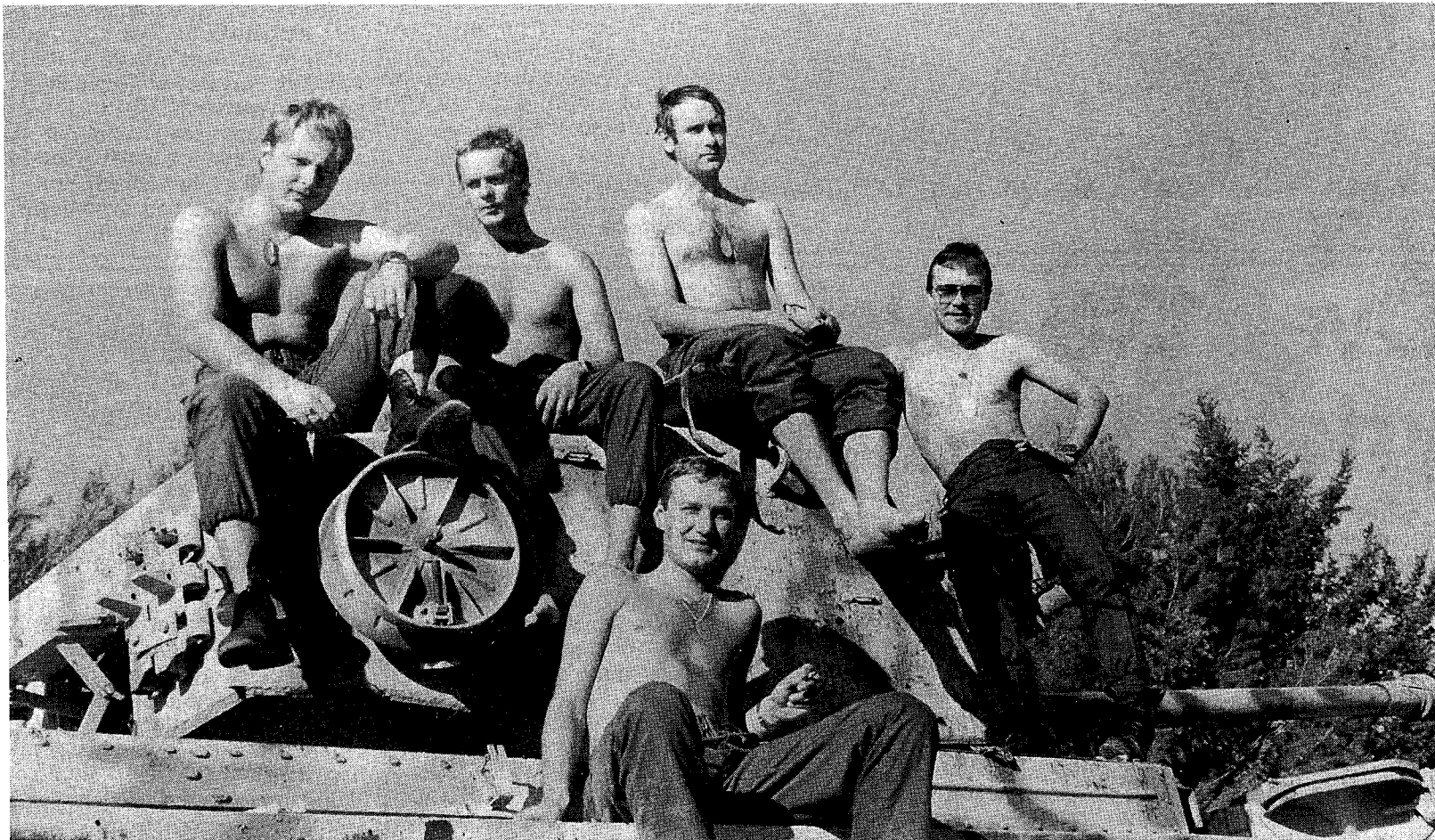

Kommandant i Tyr for to uker, kaptein John Berg. For Berg ble det et merkelig gjensyn med byen. Som militærkorrespondent for «Aftenposten» var han her i hektiske dager for snart to år siden da UNIFIL tok over området.

byen Tyr. En gang en blomstrende handelsby. Etter flere års krigshandlinger ligger den nå som en skygge av seg. Og de 46 norske soldatene i leiren blir stadig minnet om at de feirer overgangen til åttiårene i et betent område. Ellevill mitraljøs skyting fra nabolaget markerer inngangen til et nytt år. Flyaktivitet første

nyttårsdag fører til at luftvernsskyts blir kjørt frem på sletten like utenfor leiren. Og inne på området forteller et titalls utrangerte tanks om den libanesiske hærs oppløsning.

Ingen stor dramatikk. Likefullt effektive pannelser om

Soltjeneste på årets første dag. For sikkerhets skyld bruker vaktene i Tyr en utrangert stridsvogn som avslapningsplass. Fra venstre Lars Mellembakken, Sturla Forseth, Björn Lossius og Svein Lid. Foran Per Ola J. Larsen.

det området vi befinner oss i.

Da den franske bataljonen ble trukket ut av UNIFIL sommeren 78, ble det besluttet at man fortsatt skulle være tilstede i Tyre Barracks Oppdraget er tredelt. Leiren skal bevoktes, og forsvares mot eventuelle angrep. Dessuten har man eskortetjeneste for FN-biler som kjører gjennom Tyr pocket. Den norske vaktstyrken gjennomførte også et meget stort antall patruljer i leiren, ikke minst for å markere at også her er UNIFIL tilstede.

HISTORISK GRUNN

Et tiar er forbi. Et nytt er bare timer gammelt. Et døgn går de norske soldatene vakt. Det neste har de beredskap, for så å kunne slappe av det tredje. Middelhavsklimaet i det fruktbare kystområdet i

Syd-Libanon gjør at frivakten kan forsøke seg på « soltjeneste » på åttiårenes første dag.

FN-soldatene i vaktarnene har utsikt til noen gamle romerske ruiner. Restene av en akvadukt kan skimtes, og ikke langt unna ligger det som er igjen av en romersk hippodrom (veddeløpsbane), forøvrig den samme som ble benyttet under innspillingen av « Ben Hur » — filmen om den romerske storhetstid.

Jo, vi er på historisk grunn i et land der soldater alltid har vært innblandet når motstridende interesser skulle gjøres opp. Og for annen gang på tyve år står det fredsbevarende soldater i FNs blåutstyr på Syd-Libanons jord.

TAKK TIL NORMEDCOY FRA TYRE GUARD

Så ble det nyttårsfeiring i Tyr også. Til en slik begivenhet hører selvsagt mat, og kokkene til det norske vaktlaget så tidlig nyttårsaften mørkt på situasjonen. Man mente det var lite som minnet om festmat på lageret.

En « orgetur » til kollega NORMEDCOY i Naqoura løste problemet. Med vest og hjelm og skarpladde våpen gjennom Tyr pocket dro en gjeng avgårde. Opprinnelig var tanken å få fatt i litt kjøtt og kanskje noe egg, men proviantforvalter, löytnant Ivar Haave i MEDCOY var av en

annen mening. Han åpnet dørene til kompaniets proviantlager på vidt gap, og utsendingene fra Tyr dro tilbake med en full Landrover med diverse godsaker.

Når i tillegg velferdsoffiser, kaptein Alf Austvik lånte oss badmintonsett og volleyball, og kaptein Einar Karlsen skaffet tilveie adskillige liter parafin, ja, da var det grunn for de 46 vaktene i Tyr til å se lyst på situasjonen.

En takk til NORMEDCOY for sporty hjelp og åpne dører.

Journalistbesök fra Norge

Stoff om den norske FN-styrken i Syd-Libanon er populært hjemme i Norge. I den anledning fikk vi i desember besök av 10 journalister, som var innom alle de norske avdelingene her nede. Her er gruppen for avreise med Herc'en fra Beirut flyplass. Fra venstre John Stanghelle, Vårt Land, Jan Erik Smilden, Dagbladet, Arne Olsen, Arbeiderbladet, Harald A. Stangvang, Firdaposten, Finn Oscar Olsen, Sörlandet, Terje Andersen, Övre Smaalenene, Albert Henrik Mohn, freelance, Georg Bondö Nordtrönderen og Namdalen, Arnt Even Böe, Stavanger Aftenblad og Johannes Sörvoll, Nordlys.

FN-soldatene i samarbeid med LO?

Med 14 stemmer for, ingen imot, men med 5 avholdende (NORMEDCOY som ikke hadde hatt anledning til å diskutere saken) vedtok tillitsmennene i den norske FN-styrken å gå inn for en samarbeidsavtale med Landsorganisasjonen. Et forslag til samarbeidsavtale ble lagt frem på en tillitsmannskonferanse like etter årsskiftet, og 8. januar reiste Bjarne B. Wig, Øystein Ueland og Trond Christophersen til Norge for å komme frem til en endelig avtale.

Under de tre tillitsmennenes besök i Norge er det meningen også å forhandle med norske myndighetene, og legge frem FN-soldatenes krav. Under tillitsmannskonferansen kom det frem at FN-sol-

datene nå ønsker et klart svar fra norske myndigheter angående de mest sentrale sakene som er tatt opp. Forskjellige reaksjonsformer ble diskutert, men det ble sterkt understreket at man ikke ønsket å sette iverk tiltak som kunne ramme UNIFIL, poenget er å vise at norske FN-soldater mener alvor.

Dette vil bli videre diskutert, når de tre soldatrepresentantene kommer tilbake fra Norge. I skrivende stund (21. januar) foreligger ikke resultatet fra møtene i Norge, og vi vil komme tilbake til dette senere.

Avtalen med LO er nå underskrevet.

Øystein Ueland, (t.v.) Bjarne B. Wig og Trond Christophersen har vært i Norge på vegne av FN-soldatene.

Her står de i stram givakt og hilser « Ja vi elsker ». Fra venstre generalmajor Emmanuel Erskine, hans adjutant kaptein Ryan fra Irishbatt, brigader Ole Nilsen og NORBATTs egen rittmester Knut Brekke.

HÖYTID OG PRESISJON FRA NORBATT

I kald vind med regn i luften stilte NORBATT til medaljeparade 17. januar. Begivenheten fant sted på Steinmyra Stadion, og representerer vel, sammen med overtakelsessermonien, noe av høydepunktet under den seks måneders lange tjenesten her nede.

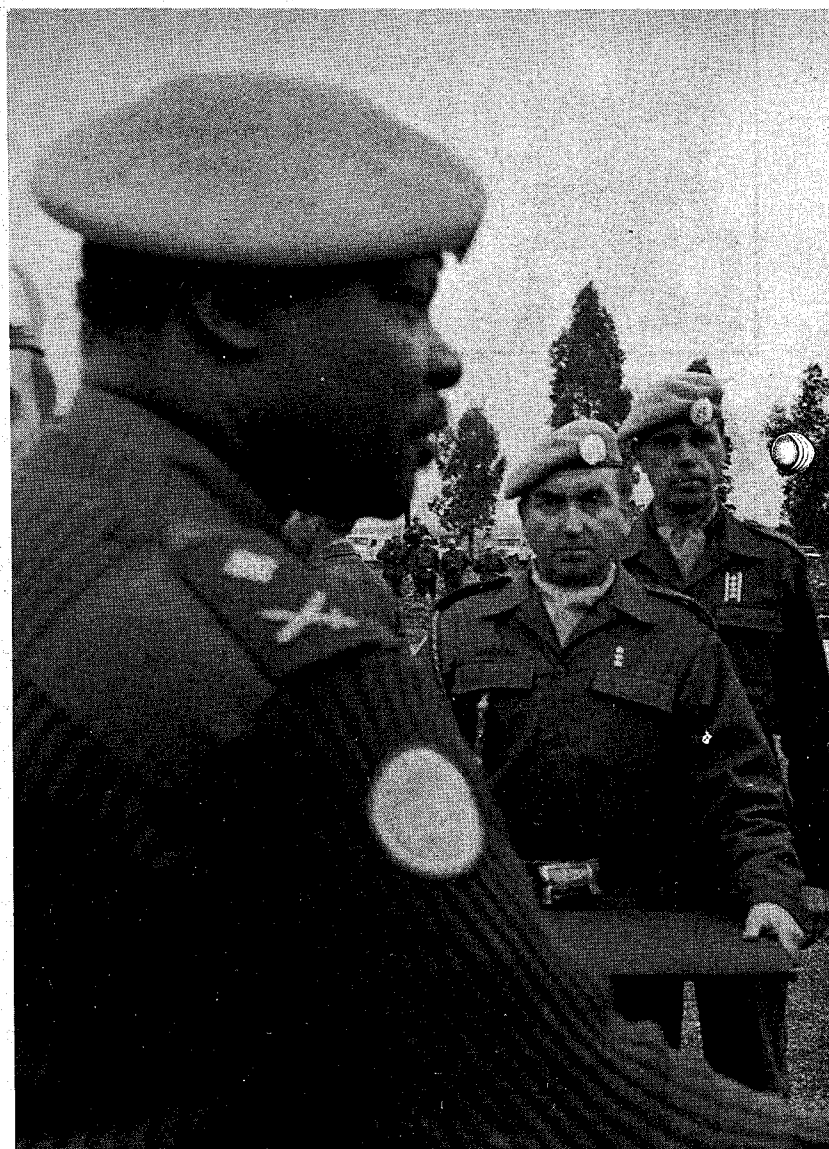
— Jeg tror NORBATTs suksess når det gjelder å overvake sitt ansvarsområde, kan tilskrives den profesjonelle aktivitet og militære årvåkenhet avdelingen legger for dagen. Dere dekker deres operasjonsfelt med kontinuerlig patruljering, og soldatene på vaktjeneste er observante og meget aktive.

Dette var hilsningsordene til NORBATT fra UNIFILs øverstkommanderende, generalmajor Emmanuel Erskine, som sammen med sin nestkommanderende og norsk kontingentsjef, brigader Ole Nilsen, var hovedgjestene ved medaljeutdelingen.

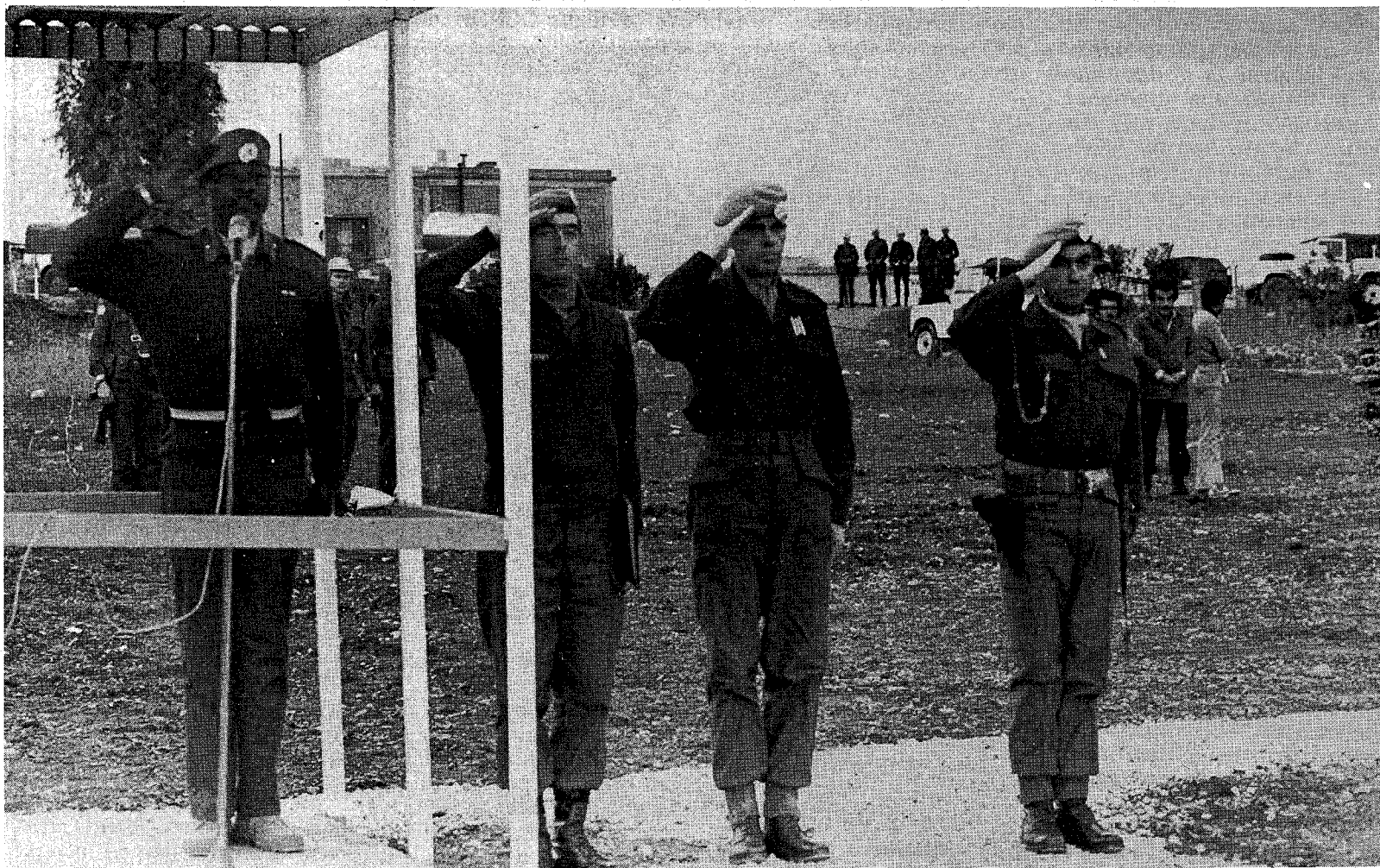
Alle som stilte opp, 25 fra hvert av kompaniene samt personell fra bataljonsstaben, tilsammen ca. 100 mann, var i sitt fineste « blåutstyr », og støvlene var ekstra blanke denne dagen.

Det var i anledningen innvitert ca. 70 gjester, og ved siden av sjefer for andre UNIFIL-avdelinger, var det lokale personer fra AO, dessuten ansatte ved den norske ambassade i Beirut, med Charge d'Affair Ole Dörum i spissen.

General Erskine sto selv for dekoreringen av bataljonssjef, oberst Ole Rønning, bataljonens nestkommanderende oberstlöytant Terje Övergaard og et utvalg andre fra de forskjellige avdelingene. Innen det hadde funnet sted var regnet blitt et faktum, og for mange ble medaljeparaden en heller kald fornøyelse. Men nå er vi da dekorerte alle sammen, de fleste for første gang.

Her foretar general Erskine medaljeutdelingen. Den er Geir Håkon U.

Bn-sjef og bn-nk sammen med fanevakt og resten av styrken.

som dekorerer. Bak rittmester Brekke og brigadere Nilsen.

SIGURD JORSALFARS ETTERKOMMERE HEDRET

2. juledag bød på en høytidsstund av de sjeldne i befalsmessa i Ebel es Saqi. Da var stunden kommet for å ta opp tradisjonen fra tidligere tiders korsfarere med ordenspromosjon for Sigurd Jorsalfars Orden.

Med verdighet og pondus skred de fem medlemmene av Ordenskancelliet inn i befalsmessen, anført av Ordenskansler alias oblt. Terje Övergård. Etter en prosisjon rundt i messen, tok kancelliet oppstilling og under heroldens rungende stemme ble henholdsvis kommandører og knekter in spe kalt frem etter tur.

Utnevnelsen hadde bakgrunn i korsfarernes opptreden eller bravader — på den ene eller annen måte — og stemningen var høy i befalsmessen under sermonien. Spesielt vekket knektenes utnevneelse stor åtgau — for å holde seg til Sigurd Jorsalfars

Til kommandører ble slått :

Oberst Vigar Aabrek, som den første som tok opp tradisjonen etter ordensopphav-eren fra det 12. århundre.

Kaptein Hans Finsrud for usedvanlig entusiasme på idrettsfronten.

Fenrik Arne Sandnes for sin innsats på sambandsfronten i Kp A.

Til knekter ble slått :

Major Magnar Rundhaug for stor innsats for å få Norbatt-pokalen i havn.

Løytnant Walther Haaland som belønning for reglementsoppfylning.

Fenrik Harald Stanghelle for utvist stor kunnskap i fotografering.

Det skal etter planen av — holdes en tilsvarende sermoni til.

ET MÖTE MED PLO

Kjennetegnet på situasjonen i Libanon, er at den kan skifte fra den ene ytterlighet til den andre i løpet av « no time ». Dette har da NORBATT også fått føle. Som følge av bl. a. forsøk på å smugle våpen inn i Reiret sammen med proviant, nektet NORBATT PLO i begynnelsen av januar å forsyne sine folk med mat dersom ikke avtalte regler ble fulgt. Resultatet ble at gruppen i Reiret måtte suge på tomme en dags tid — samt at PLO stengte veien mot Beirut.

Intetanende om dette siste kom presseoffen en av de første dagene i det nye året kjørende mot eget AO, bak fulgte « brødbilen » fra Zahle. I PLO-krysset fikk vi første varsel om at ikke alt var som det skulle. 500 meter lenger borte, ikke langt fra NEPBATTs CP var det stopp. Her kom ingen NORBATT-bil igjennom. Tre — fire unggutter med RPG 7 i veikanten og vaktpostens Kalashnikov gjorde det klart at her var det ikke diskusjonsgrunnlag.

Vel, eftersom vaktposten fra PLO også nektet å ta frem telefonen, slik at OPSen kunne bli underrettet, var det bare å slå seg til ro og håpe på at ett eller annet ville skje-forhåpentligvis til det bedre.

Med ujevne mellomrom tok man seg en tur frem til posten — vesentlig for på nytt å prøve og få frem telefonen. Ledningene hang der, og til overmål ble det forsikret om at linjen var i full orden!

Men resultatet var negativt.

Imidlertid fikk man anledning til å se nærmere på disse — skal man kalle de sol-

Her har vi noen av de PLO-soldatene som vanligvis vinker NORBATT-kjøretøy videre.

dater — og også få litt kjennskap til hvem de var, og hvorfor de sto der.

Den mest engelsktalende av dem — en kar i 30-årene — kom med sin historie:

Født i Jordan, måtte flykte derfra i ung alder, og hadde bodd i Libanon i nærmere 15 år. Uten hus, familie eller hjem, bortsett fra en kone som befant seg i flyktningeleir utenfor Damaskus, og var gravid.

Mens vi pratet kom den nærmeste unggutten med RPG 7 bort til oss.

Ifølge min PLO-«venn» var han 13 år — og soldat, sa de begge stolt.

Mens jeg småfrøs, selv om jeg hadde godt på meg, gikk 13-åringen omkring med bare en tynn genser.

— Men frøs — nei det ordet visste han ikke hva betydde.

For dem begge var det forfjettede land Palestina. Det kom en lang, og vel indoktrinert propagandaramse, om hvor forferdelig Israel var, men det var påfallende hvor de understreket at de ikke var terrorister, men geriljasoldater.

Efter en stund ankom en noe mer sprogkyndig liaison-offiser, forhandlinger ble satt igang, efter at telefonen ble skaffet til veie. Efter nok en stund kom liaison-offiseren tilbake — mye artikulering og geberder — og vi hørte igjen til de fries rekker.

Og hvilket inntrykk sitter man igjen med?

Først og fremst synes man inderlig synd på disse menneskene, spesielt de yngste guttene — Kalashnikov — generasjonen.

Neppe noe stort velferdsbudsjett — boliger som middels norske materialskur og en uviss fremtid foran seg.

Men bak dette — og propagandatiraden — fant man også et menneske, på mange måter lik en selv. Ønsket i bunn og grunn et hjem og mulighetene for familieliv, og hadde ikke noe personlig imot hverken nordmenn eller NORBATT.

Så får en håpe på at problemet med palestinerne lar seg løse — og at min «venn» fra PLO får mulighet til å gi sitt ufødte barn en bedre tilværelse enn å stå vakt i et veikryss i Syd-Libanon.

Men Kalashnikov kom farlig nær magen min da jeg avsto å ta en røyk han bød meg...

A.O.

o jul med din glede...

Så ble julen barnas fest også i det norske ansvarsområdet i Syd-Libanon. I de forskjellige NORBATT-byene arrangerte norske FN-soldater fest for ungene, og som bildene fra Ebel es Saqi forteller, var det et mylder av forventningsfulle barn å se.

Det var kaptein Knut Skånes i Stabskompaniet som hadde opplegget i Ebel es Saqi, og han hadde lagt opp til en riktig julefest. Med julenisser — for sikkerhets skyld en norsk og en libanesisk — som delte ut småpakker, brus og smågodt, og norske FN-soldater som underholdt un-

ger og foreldre.

Hele landsbyen var på tydeligvis på bena tredje juledag, og den nystartede skolen i Ebel es Saqi kvitterte med korsang, opplesing og underholdt på sin mate.

Den norske FN-bataljonen arrangerte senere på dagen mottagelse for sine sivilansatte, og fjerde juledag var det tilstelning for byens befolkning i befalsmessen. Alt dette arrangement som illustrerer forholdet mellom de norske soldatene og sivilbefolkningen i det området der nordmennene er ansvarlig for vakthold og sikring.

DETTE ER « ASS. NORCO »

Staben i UNIFILs hovedkvarter i Naqoura består av personell fra ikke mindre enn 12 nasjoner, deriblant Norge, som har en rekke viktige stillinger/funksjoner. Ca. 20 nordmenn er derfor på en eller annen måte tilknyttet hovedkvarterets militære side, og følgelig trenger man et fast holdepunkt i HQ. Minst like viktig er det at de forskjellige norske avdelinger her i Syd-Libanon også har et sted og henvende seg når det gjelder saker som har tilknytning eller angår UNIFIL. Her er det « Ass NORCO » kom-

mer inn. NORCO utgjøres av brigader Ole Nilsen, mens « assen » sitter vegg i vegg og er representert ved kaptein Vidar L. Moen, med löytnant Kjell Andreassen som sekretær til NORCO stab.

— Hovedoppgaven min er å ivareta norske interesser her ved UNIFILs hovedkvarter, noe som er meget viktig på grunn av at man jo har en rekke avdelinger fra Norge her nede.

I praksis betyr dette at det vesentligste av tiden går med til personelladministrasjon,

idet vi faktisk fungerer som en liten brigadestab. Den nærmeste norske betegnelsen må vel bli G 1, og i tillegg er jeg i praksis en slags adjutant for brigader Nilsen, sier kaptein Moen til Blue Beret.

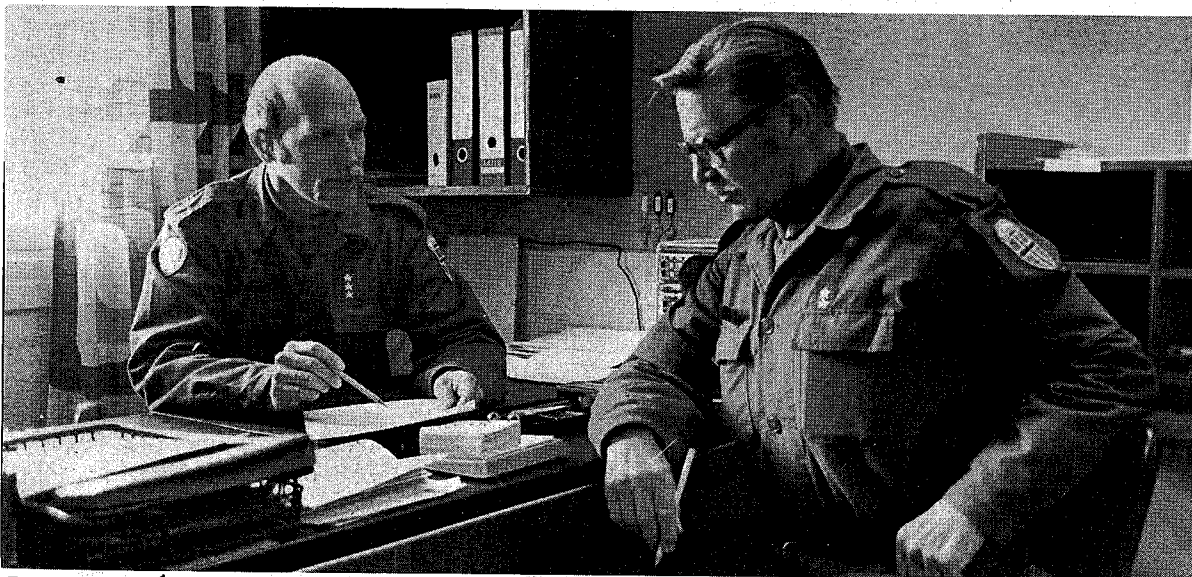
— På mange måter er NORCO også en koordinator mellom norske avdelinger her nede og hjemlandet. NORCO har disiplinærmyndighet som en norsk DK-sjef, slik at f. eks. alle hjemsendingssaker hører inn under oss, opplyser han. Moen fungerer også som saksbehandler for norske sa-

ker, ved siden av daglige gjøremål som post, møter og andre ting.

— Mitt siktemål er å markere NORCOs stilling her i hovedkvarteret mer enn det er gjort tidligere, og derigjennom også å fremme norske interesser, understreker Vidar L. Moen.

Sekretær til NORCOs stab, löytnant Kjell Andreassen, er vel kanskje den nordmann i hovedkvarteret som best kjenner UNIFILs mange irrganger og vet hvem man skal kontakte i de forskjellige sakene. Dessuten stepper han inn når kaptein Moen må ut på tjenestlige oppdrag.

Det er ikke bare NORBATT og NORMEDCOY som har beredskapsvakter. I hovedkvarteret til UNIFIL skjer det samme, bare med den forskjell at her er det bare to å dele vaktene på. Derfor sitter henholdsvis Moen og Andreassen annenhver helg med stövlene på, klar til innsats dersom noe skulle skje. Som et ledd i beredskapen ved HQ inngår det i oppgaven å orientere brigader Nilsen både lørdag og søndag om situasjonen i UNIFIL AO, ved siden av den vanlige orientering som skjer hver dag.

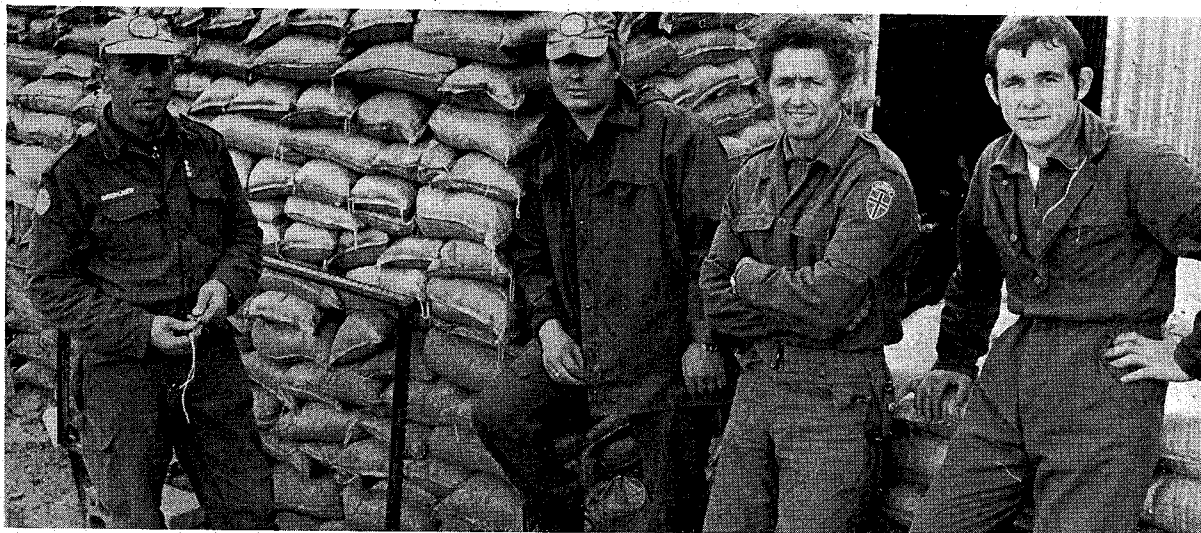
Det er ikke få saker som passerer NORCO for hver kontingent. Her er staben med kaptein Vidar L. Moen yrkesoffiser fra Kongsberg (t.v.) og löytnant Kjell Andreassen som i det sivile er politimann i Bergen.

UNIFILs Sikreste Shelter i TIBNINE?

Over 5.000 sandsekker, godt med armeringsjern, sement og sand i store mengder vil være oppbrukt når det nye shelteret i NORMAINTCOY i Tibnine står ferdig om ikke lenge. Det hele er plassert ved siden av verkstedhallen, og skal i følge shelterbyggerne « stå til evig tid ». Det som kanskje er vel så imponerende, er at bygverket er laget imellom arbeidsøktene med å reparere de mange kjøretøyer som daglig taues inn til Tibnine. Her har både befal og menige stått side om side og fylt sánd i sekker, og heller ikke helgene har gått fri når det gjelder denne shelterbyggingen.

— Vi startet like etter vi kom hit i höst, sier kaptein Bjarne K. Gretland som er sjef for kjøretøyverkstedet.

— Shelteret skal romme de som arbeider på verkstedet, og er laget slik at man skal kunne oppholde seg der om nødvendig i flere dager. Selve skallet innerst er en stålkonstruksjon, så følger

Her er byggejengen samlet foran inngangen til vel det sikreste tilfluktsromm i hele UNIFIL. Fra venstre Kaptein Bjarne K. Gretland som har vært ansvarshavende, Sigmar Oftedal som har vært ansvarshavende, Sigmar Oftedal som har stått for støping og sveising, fenrik Ole Wattö som har vært mannen bak selve konstruksjonen og Stig Pedersen som har arbeidet med muringen og hatt ansvaret for alle sandsekkene.

plater, tre lag med sandsekker, et lag med betong som på toppen er armert. Sidene her er minst 60 cm tykke, og delvis armerte. Så kommer på nytt tre lag med sandsekker og til slutt jord på toppen og sidene, kan Gretland fortelle.

Oppå skal man ha nærfor-

svarsstilling, som har et glimrende utsyn over skráningene nedenfor Tibnine.

— Alle regler er fulgt til punkt og prikke når det gjelder dette shelteret, og vi har på enkelte områder faktisk gjort det hele enda mer solid enn kravet er. Innvendig

er det satt inn komfortable bilseter, egen batterikasse, bord som kan fires ned fra taket og i det hele tatt innredet så godt det lar seg gjøre.

Efter våre beregninger skal dette shelteret kunne tole en fulltreffer, mener Gretland.

JULAFTEN I EN DÖD BY

Julaften 1979. Et lag på seks NORBATT-soldater har ansvaret for vekten på OP Khiam. Kjøreturen gjennom byen står i grell kontrast til det budskap som over hele verden blir lest nettopp på julaften. Khiam, som i sine glansdager hadde ca. 15.000 innbyggere, ligger nå som en død by.

Butikkene står der. Skolen og torvet er intakt. Verktøy og innbo forteller oss hva de forskjellige husene har inne-

holdt. En smie, et snekkerverksted eller en dagligvarebutikk. Ruinene forteller om kamphandlingene. Mye er nok ødelagt, men mange av husene har bare fått små skader.

Byen ligger der, men menneskene mangler.

Fra observasjonsposten syd for byen er utsynet vidt. I vest ligger den gamle korsfarerborgen Beaufort. I øst skimter vi det snedekte Her-

monfjellet som rager tett opp mot 3.000 meter. Og i sør bretter slettelandet Galilea seg ut.

Og på slettelandet ned mot Genesaretsjøen ser vi lysene fra nybyggerbyene. Nytt og systematisk. Over på den libanesiske siden ligger små byer i åssidene, liksom tilfeldig slengt lik terninger ut over et bord.

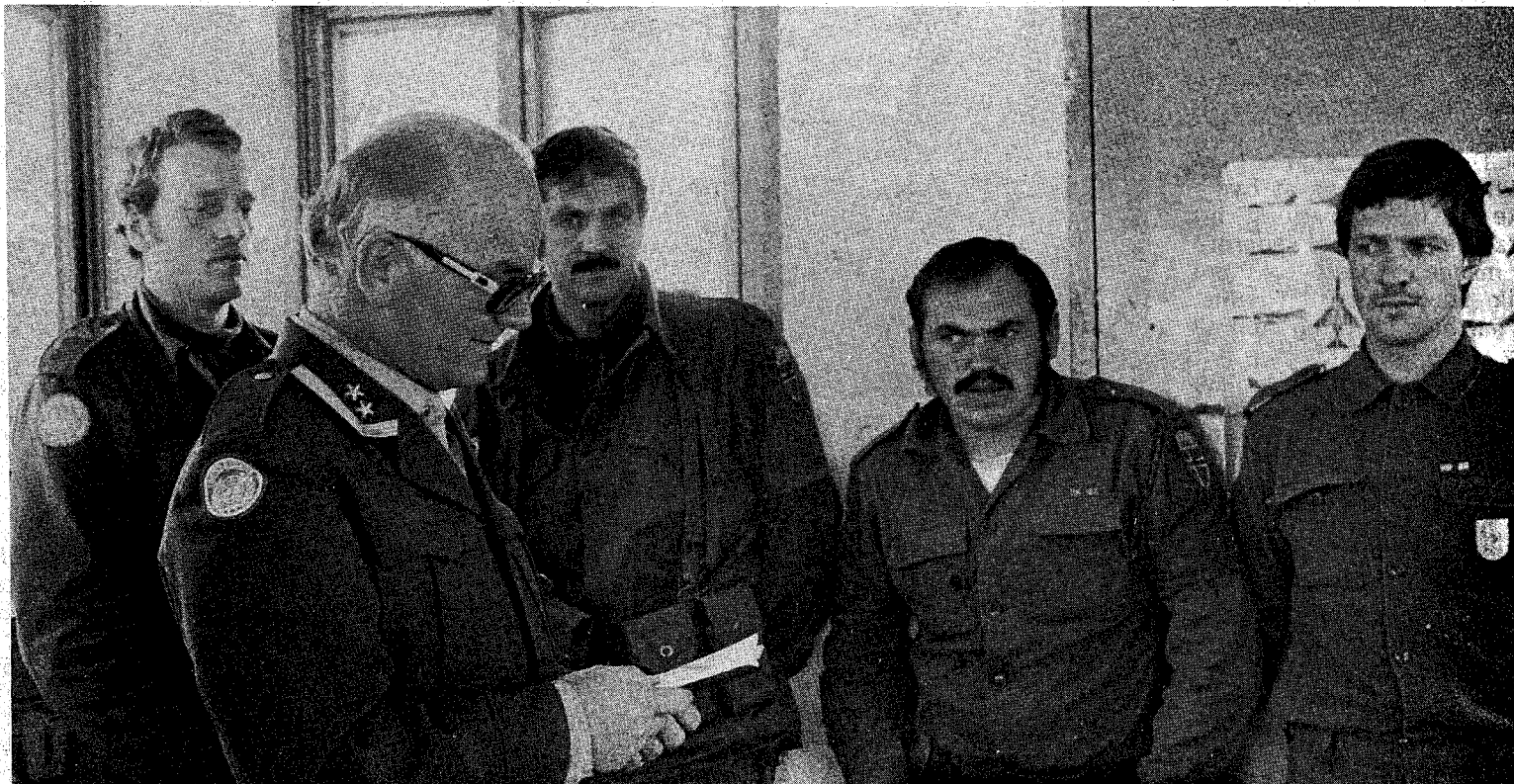
Bare beliggenheten gir grunn til ettertanke.

Vaktene må gå uansett om det er jul eller ikke. Oppgaven er her som ellers å observere det som skjer i området. Markere en tilstedeværelse som skal gjøre det vanskeligere for alle parter å bega fiendtlige handlinger.

Likevel merket nok karane på OP Khiam at besøkshyppigheten var større enn normalt i julehelgen. Bataljonspresten kom og leste julee-

Feltpresten leser juleevangeliet for vaktstyrken på OP Khiam. Fra venstre soldatene Modell, Buffelen, Andersen og Johnsen.

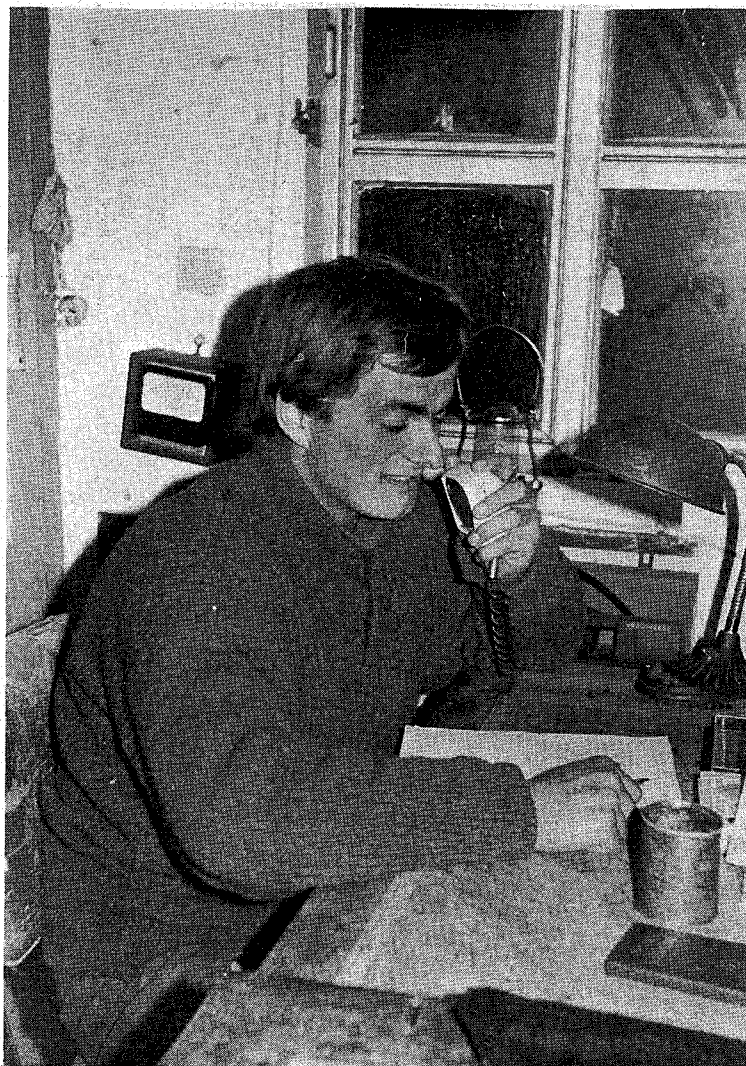
OP Khiam. Bygget i 1949 som observasjonspost for UNTSO.

vangeliet. Som den nøkterne feltprest, som kjenner sin menighet, var han som vanlig kort og konsis. «Jeg skal ikke si så mye mer, gutter, dere vet hva jeg mener», var avslutningen på juleandakten. Kanskje den mest virkningsfulle på flere år.

Julenatten gikk inn med tett tåke, bare avløst av perioder med torden og lynglimt. Denne natten var det ikke de forskjellige partene som sørget for munning-sglimtene. Nei, julenatten var det Varherres egne munning-sglimt man kunne observere.

Å bo noen dager, ja opptil en uke, på OP Khiam er som å være i en verden for seg selv. Visst kan det bli lange dager, men samtidig representerer tjenesten der en uavhengighet som det knapt finnes maken til i NORBATT-tjenesten. Ikke et menneske forstyrrer deg, den store, døde byen lar deg være ifred.

Så tilbake til det norske ansvarsområdet. Til byer og posisjoner med norske soldater og libanesiske sivilbefolkning. Til barneselskap i Ebel es Saqi. Til ivrige og salgsglade handelsmenn. Jo visst, kan det bli trettende. Men likevel, det er levende alt sammen.

Vaktkommandør sersjant Knutsen, rapporterer til OGL.

24. februar 1949 ble våpenstillstandsavtalen etter den første Midt-Østenkrigen undertegnet mellom Egypt og Israel. Litt senere ble det inngått tilsvarende avtaler med de andre av Israels naboland — Jordan, Syria og Libanon. For å øke sannsynligheten for at disse avtaler skulle bli respektert, opprettet FNs sikkerhetsråd en observasjonskomite — United Nations Truce Supervision Organisation (UNTSO). Langs grensene ble det opprettet en rekke observasjonsposter, og idag overvåker 300 observatører fra 17 forskjellige land noen av verdens mest urolige grensestrøk.

OP KHIAM er en slik UNTSO-post. Det er den libanesiske delen av UNTSO, Observer Group Lebanon (OGL), som har det formelle ansvaret for overvåkingen. Men som nordmenn i Libanon kjenner til er det et norsk lag som nå har ansvaret for posisjonen. Sammen med observasjonspostene Lab, Hin, Ras og Mar utgjør Khiam en linje som skal overvåke grensestrøkene mellom Israel og Libanon.

FRITIDSSEKTOREN I MEDCOY:

Reiser og Naqoura-marsj dominerer

— Det er turer til Jerusalem, Damaskus og Kairo samt Naqoura-marsjen som dominerer fritidsaktivitetene her i NORMEDCOY. Men både volleyball, ping-pong og løping engasjerer mange. Imidlertid er savnet av en skikkelig fotballbane stort, uten at det ser ut å bli noen løsning på problemet med det første.

Det er kaptein Alf H. Austvik i MEDCOY som sier dette til Blue Beret. Austvik er ut fra sin jobb en allsidig herre, idet han er både velferdsoff, reiseoff, idrettsoff og postmester. Folgelig har han nok å henge fingrene i.

— Jobben som reiseoff er den som tar mest tid, og både

de NORCO og MOVCON Beirut og MOVCON Haifa ligger her under NORMEDCOY.

Når det gjelder muligheter for å drive med noe utenom tjenesten, er disse brukbare på enkelte felter. Men spesielt et større rom for slik aktivitet, ved siden av en fotballbane, står høyt på ønskelisten, sier Austvik.

Naqoura-marsjen er den enkeltaktivitet som engasjerer de fleste.

Selve marsjen er ni km, dvs. at man går til Israel grense og tilbake.

Efter fem ganger utdeles Naqoura-medaljen, og så er det mulighet for å få en stjerne efter femten ganger distansen, to stjerner efter 25 ganger og tre stjerner utdeles efter 35 Naqoura-marsjer.

Til nå er det bare en mann som er i den kategori i denne kontingenten.

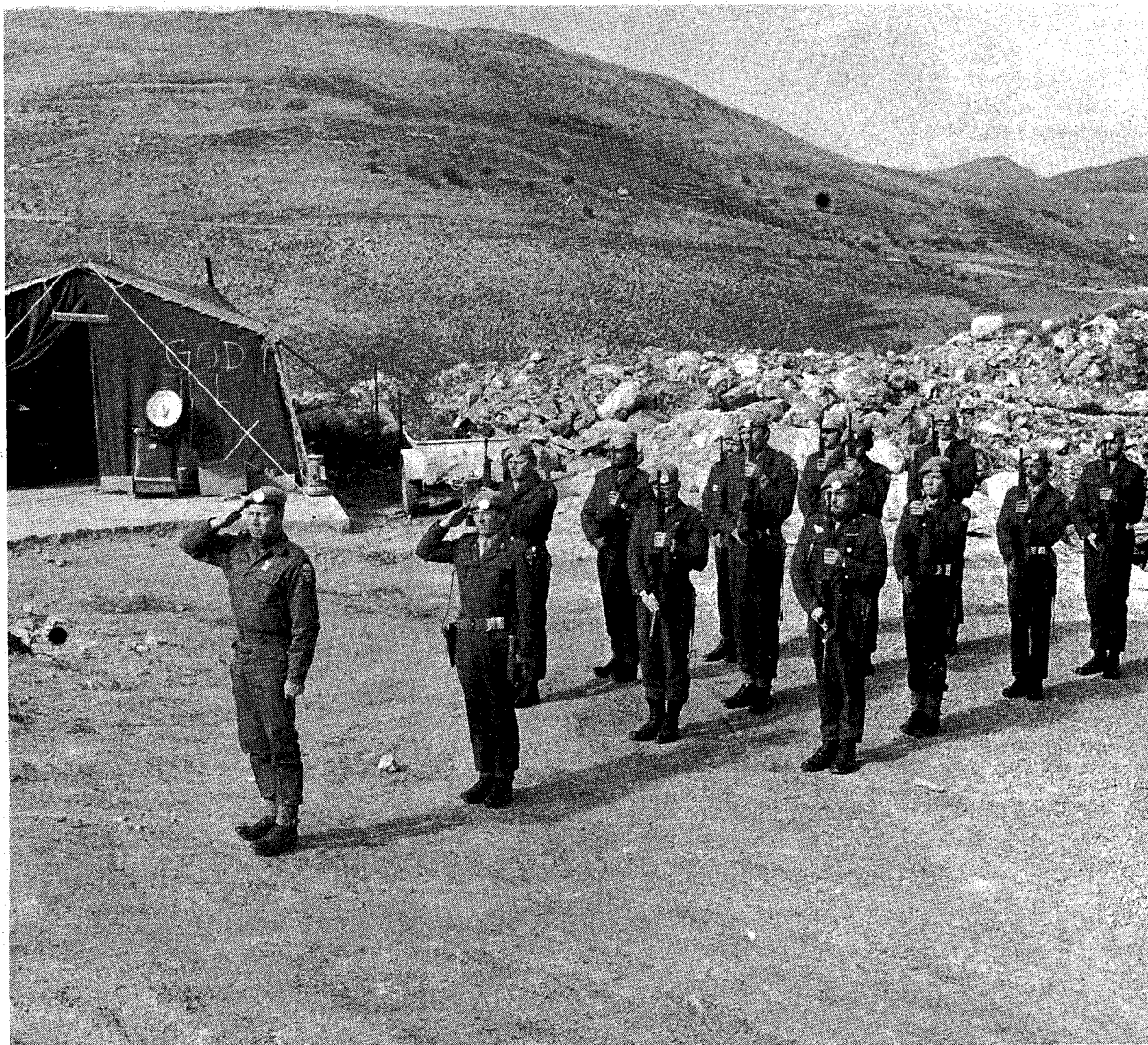
— Både vektløfting, medisnball og ping-pong har sine trofaste tilhengere, men vi ønsker oss mer utstyr. Ellers er det mange som svømmer mye, et dykkerkurs er på gang i den forbindelse. Selv om det ikke ble noen turnering, hadde man flere volleyball-lag på gang. Dessuten skytes det med cal. 22, ved siden av at en rekke av de som er her har gått til marsjmerke, og det er også stor oppslutning om å ta idrettsmerke, sier kaptein Alf H. Austvik.

Her er noen av de flittigste idrettsutøverne i NORMEDCOY samlet foran skiltet til leiren. Fra venstre Jan Tjersland, Reidulf Myrseth, Bjørn Johnsen med volleyball, Per Woldseth, Arne Kristoffersen og idrettsoffiser kaptein Alf H. Austvik.

GUTTA PÅ PI-HÖYDEN:

Her har vi det bedre enn i Saqi

Fra innvielsessermonien juleaften, da man heiste flagget for første gang.

Juleaften flyttet de siste av mannskapene ut fra Nedre Pi i Saqi, og ut til Pi-høyden. Noen dager etter var alt befall på plass, og dermed er man fulltallige på sitt nye sted. Stolt kneiser «Festningen», som nå består av to store prefab beboelseshus, samt ett murhus for befall, inklusive vakthavende. Dessuten er det ett murhus som utgjør kjøkkenet. I tillegg er det tre lagertelt og ett spisetelt.

Opplegget er å sette opp i tillegg en «Butler Building» samt en liten prefab som fritidsmesse.

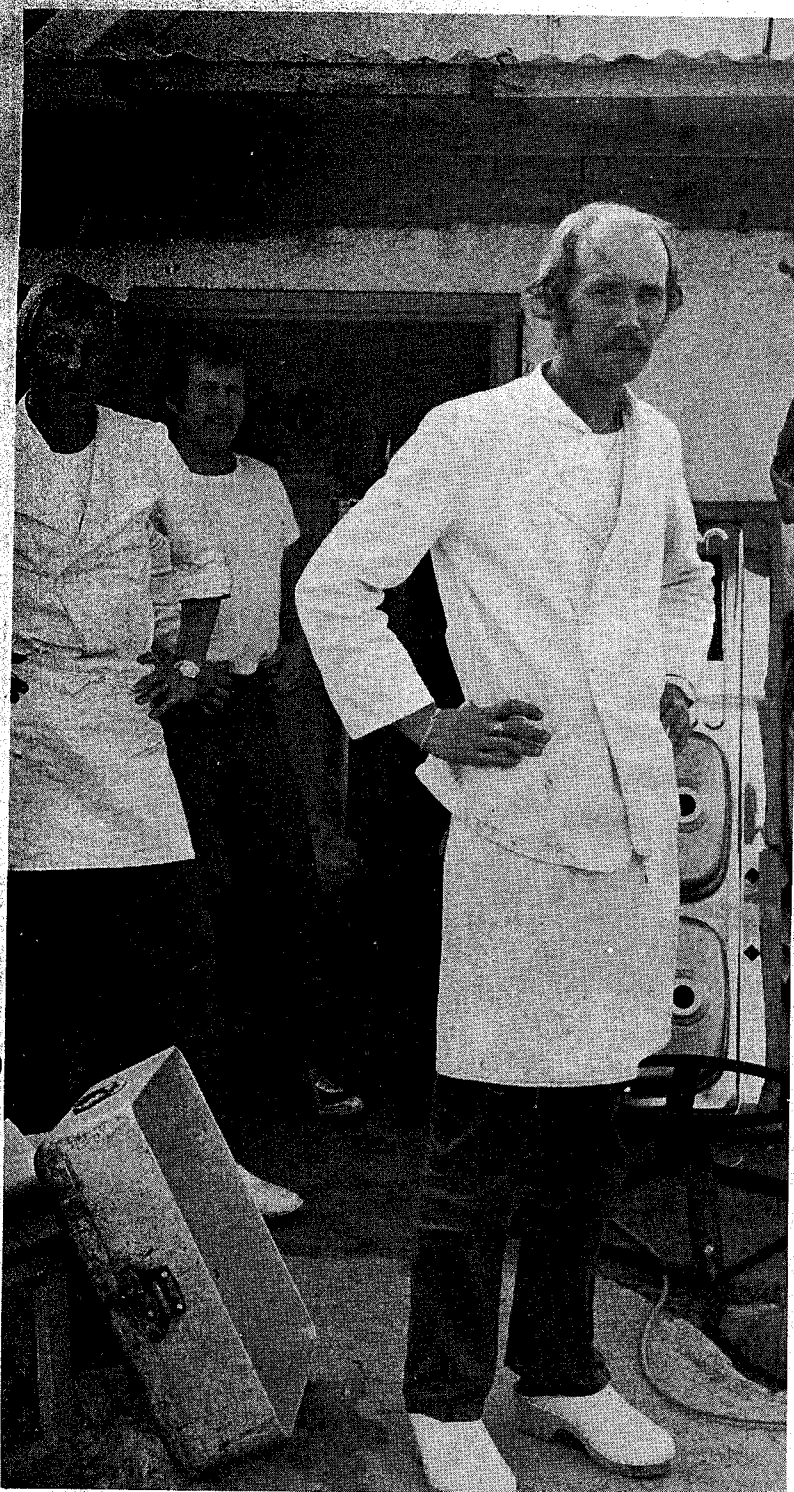
Ialt er det nå 31 personer der ute, 25 korporaler og menige samt seks befall, men det er foreslått at styrkes skal økes noe.

— I begynnelsen var guttas reaksjon på å flytte noe blandet, men idag tror jeg de fleste er enige om at vi har det bedre enn vi hadde det inne i Saqi, sier tillitsmann korp. Harald Bjørknes til Blue Beret.

— Vi er blitt en fin sammensveiset gjeng, og selv om det kan bli mye søle, går det greit. Det vi savner mest er et fritidshus, men får hape det kommer så snart som mulig, sier Bjørknes.

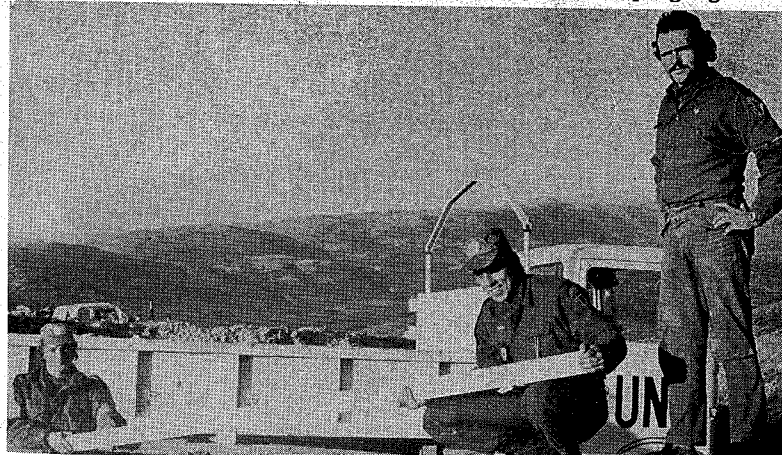
«Festningen» i fuleperspektiv.

Kokken på Pi-høyden utgjør en solid gjeng.

Her er Jan-Petter Lund (t.v.) og Sæbø iferd med å støpe gangvei.

Materialleveranse fra Pi-høyden, denne gang med Kp B som kunde. Fra venstre Lars Roger Mølvik, Geir Kavli og pi's egen Trygve Haugen, som passer på at de ikke tar med seg mer enn avtalt.

PÅMINNELSE

Året var bare noen dager gammelt da denne traktoren kjørte på en stridsvogsmine noen hundre meter fra en av NORBATTs posisjoner. En libanesisk bonde ble drept, hans følgesvenn hardt skadet. Enda en påminnelse om at vi lever i et land der utryggheten råder.

Omtrent samtidig med mineulykken tordnet artilleri-duellene mellom Beaufort og falangiststillingene. Vel er det ikke krig, men det kan vanskelig kalles fred heller.

Og som bildet viser måtte soldater fra pionertroppen enda en gang frem med sitt mineklareringsutstyr. For dem et rutineoppdrag i dette urolige hjørnet av verden.

Ta Arbeidsmarkedundersøkelsen Alvorlig!

NORBATT's sosionom vil også være og finne i Tibnine og Naqoura senere i kontingenten, I tillegg har han sitt daglige virke i Ebel es Saqi der man selvsagt er velkommen til å stikke innom enten det nå gjelder dette eller andre problemer. Nar det gjelder arbeidssituasjonen etter endt FN-tjeneste er det faktisk allerede syv personer som har funnet veien til sosionomens kontor i Velferdshuset.

16